

РЕШЕНИЕ

№ 6412

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3414** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС.

Образувано е по жалба на С. П. Г., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Ю.С. срещу заповед № 26 от 18.03.2020 г. на началника на Затвора [населено място], с която на основание чл. 64, ал.2 вр. ал. 1 от ЗИНЗС му е отказано да бъде преместен в Затворническо общежитие от открит тип „К.“.

В жалбата се изложени съображения в подкрепа на поддържаната теза за незаконосъобразност на административният акт, поради нарушение на материалния закон, с който на лишеният от свобода Г. е отказано да бъде преместен в Затворническо общежитие от открит тип „К.“. Жалбоподателят моли обжалваната заповед да бъде отменена. Не претендира разности.

В проведените съдебни заседания жалбоподателя, редовно призован, не са явява, не се представяла и не взима становище по жалбата си.

Ответникът – началникът на Затвора [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. М., в депозираното по делото писмено становище излага съображения, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 70 състав след като обсъди

доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя, с която на основание чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС последният е поискал да бъде преместен в затворническо общежитие от отворен тип.

Във връзка така подадената молба, становища са депозирали главен инспектор Д. Т. – ЗН РНОД, главен инспектор Д. Г. – НС СДВР и главен инспектор НС ЗО „К.“ – А. С., които са дали отрицателни становища относно искането на л. св. Г. за преместване в ЗО от открит тип.

На 13.03.2020 г. е изготвен доклад от ИСДВР /л. 25 от делото/, в който е посочено, че не са налице предпоставките за преместване от ЗОЗТ в З.. Посочено е, че въпреки наличието на формалните предпоставки, поради колебливото поведение от страна на л.св., не следвало да бъде прекатегоризиран.

С атакуваната заповед № 26 от 18.03.2020 г. началникът на Затвора - [населено място] на основание чл. 64, ал.2 вр. ал. 1 от ЗИНЗС е отказал на лишеният от свобода С. Г. да бъде преместен в Затворническо общежитие от открито тип „К.“.

По делото са представени от страна на жалбоподателя сертификат за успешно завършване на специализирана програма, грамота и три броя заповеди за награждаване / л. 9 до 13/.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването и е допустима.

По същество на жалбата:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. Съгласно, ал. 2 на цитираната разпоредба, в приложимата редакция, началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл. 43, ал. 3. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - Началника на затвора, като при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за преместване, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата

предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за облекчаване на режима, респ. за преместване в ЗО от открит тип, е предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение и с оглед обстоятелство, че същият ведно със служителите на Затвора, имащи пряк контакт с лишения от свобода, имат изградени непосредствени впечатления относно лицето.

Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това, дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност, дали същото е упражнено в съответствие с принципите на чл. 4 и чл. 6, ал. 4 от АПК и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт.

От представените писмени доказателства е видно, че преди издаване на оспорената заповед ответникът е изискал становища от съответните длъжностни лица така, както изисква законът, въз основа на отразеното в тях е направил собствена преценка дали са налице условията за преместване от ЗОЗТ в З., след което се е произнесъл с акта, предмет на настоящото дело.

В случая, видно от изложените в заповедта мотиви, административният орган е констатирал, че е изпълнено формалното изискване на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС - жалбоподателят е изтърпял 1/4 от наложеното наказание в затвора. Приел е обаче, че не е налице втората предпоставка, свързана с поведението на лицето. Така, макар безспорно л.св. Г. да е бил награждаван, е съобразено и обстоятелството, че е бил настаняван в общежитие от открит тип при общ режим, като за извършено нарушение, по съдебен ред е завишен режима от общ на строг и преведен в общежитие от затворен тип. Посочено е, че наказанието „лишаване от свобода“ не е дало своя коригиращ ефект в достатъчна степен и поведението на осъденото лице било непоследователно.

Началникът на Затвора в съответствие с изискването на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС е изискал и обсъдил становищата от посочените в цитираната норма лица, които са посочили, че към момента не са преодолени голяма част от регистрираните дефицити в профила на нуждите на лишения от свобода, което е от особена важност при престоя в условията на смекчен надзор и охрана. Изложените в становищата на лицата по чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС факти, обстоятелства и заключения съдът намира за напълно достатъчни да обосноват извода на административния орган, че не е изпълнена втората предпоставка по чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна. В тежест на жалбоподателя остават на правените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 100 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Г., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Ю.С. срещу заповед № 26 от 18.03.2020 г. на началника на Затвора [населено място], с която на основание чл. 64, ал.2 вр. ал. 1 от ЗИНЗС му е отказано да бъде преместен в

Затворническо общежитие от открит тип „К.“.

ОСЪЖДА С. П. Г., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението съгл. чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: